

Arrest

nr. 240 798 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 13 februari 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.08.2019 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voornaam A. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Ijermaous

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.08.2019 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde B. A. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.05.2019 te Antwerpen: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt betrokkene Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf (toeristische motieven), afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten.

- 'declaration sur l'honneur' dd. 04.11.2019 waarin een derde verklaart dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de verklaring op zijn adres '(...) Nador' woonachtig zijn: echter, voor zover deze verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de inhoud van deze verklaring niet wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier en het Rijksregister van zowel betrokkene als de referentiepersoon. Immers, beiden verbleven op 04.11.2019 reeds in België. Deze verklaring op eer kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de prise en charge' dd. 22.10.2019 waarin de referentiepersoon verklaart dat ze garant staat voor betrokkene en dat hem vanaf de datum van deze verklaring ten laste neemt: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen documenten ter afdoende staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient er opgemerkt te worden dat deze enkel betrekking heeft op de periode vanaf 22.10.2019 en enkel betrekking heeft op de periode na de aankomst van betrokkene in België.

- RAMED-kaart (Régime d Assistance Médicale) op naam van betrokkene (geldig tot september 2022): uit deze gegevens blijkt dat betrokkene op het ogenblik van de aflevering van deze kaart niet onderworpen was aan enige andere verplichte basiszorgverzekering, en dat de Marokkaanse overheden oordeelden dat hij niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen om, naast zijn basislevensonderhoud ook - indien nodig - te voorzien in de nodige medische onkosten. Uit deze gegevens blijkt dat de kosten die verbonden waren aan de eventuele medische zorgen die betrokkene nodig had, zouden worden gedragen door de Marokkaanse staat.

Uit deze gegevens blijkt echter niet afdoende dat betrokkene niet kon beschikken over eigen inkomsten waarmee hij kon instaan voor zijn levensonderhoud, huisvesting, ... Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier dat betrokkene in het kader van zijn

visumaanvraag kort verblijf dd. 14.09.2018 tegenover de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat hij wel degelijk economisch actief was, zijnde als bedrijfsdirecteur én dat enige objectieve bewijzen van steun vanwege de referentiepersoon ontbreken, zodat er vanuit kan gegaan worden dat betrokkene wel degelijk in staat was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 01.12.2005 ononderbroken in België woonachtig is. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.08.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene met afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft met automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene met in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet. Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende. Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van haar zus en hij toonde aan ten laste te zijn van haar voor zijn aankomst in het Rijk

De website van gedaagde stelt het volgende:

b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of - bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont.

Met betrekking tot het attestatie de prise en charge

Dat in casu voorligt een "attestation de prise en charge" dd. 22.10.2019.

Dat gedaagde het volgende stelt inzake dit stuk:

- attestatie de prise en charge dd. 22.10.2019 waarin de referentiepersoon verklaart dat ze garant staat voor betrokkene en dat hem vanaf de datum van deze verklaring ten laste neemt, echter gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen documenten ter afdoende staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Dat verzoeker betoogt dat dit het belangrijkste stuk is welke hij heeft neergelegd.

Dat de motivering op verschillende punten manifest onjuist, niet afdoende en niet pertinent is.

1. Gesolliciteerd karakter is onbegrijpelijk Nederlands

Dat verzoeker niet begrijpt wat "gesolliciteerd karakter" betekent in de context van het attest.

Dat het woord solliciteren in Van Dale als volgt wordt omschreven:

Solliciteren NL BE (solliciteerde, heeft gesolliciteerd; afleiding: de sollicitatie)werkwoordrijtje 0 proberen om een bepaalde baan te krijgen, bijv. door een brief te schrijven[iemand solliciteert (naar een functie)]graag solliciteer ik naar de functie van chauffeur

Dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat de opsteller van de het attest gesolliciteerd heeft naar een baan. Een motivering welke onbegrijpelijk is voor gedaagde omdat ze onzinnig is door een verkeerd taalgebruik komt neer op geen motivering.

2. Bijkomende voorwaarde opgelegd door DVZ

Dat art. 47/3 van de Vreemdelingenwet op geen enkel moment stelt dat wanneer de overheid een duidelijk stuk aflevert dat de betrokken vreemdeling ten laste van de referentiepersoon, er bijkomende stukken dienen te worden geleverd die een dergelijk attest zouden bevestigen.

Dat zulks een eindeloze stroom van vereiste documenten op gang zou brengen want in zulks een geval zou men eveneens kunnen vereisen dat de stukken die het initieel attest bevestigen op hun beurt ook moeten worden bevestigd door andere stukken.

Dat gedaagde derhalve een bijkomende bewijslast en dus bijkomende voorwaarde oplegt aan verzoeker die niet wordt vermeld in de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet pertinente motivering bevat.

3. De geleverde bewijzen volstaan

Dat het attest duidelijk stelt dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon zodat bijkomende stukken inzake onvermogen dan wel het verzenden van geld overbodig zijn. Het gebrek hieraan kan derhalve niet leiden tot een beoordeling al zou niet afdoende bewezen zijn dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

De stukken waarvan gedaagde beweert dat ze een gesolliciteerd karakter hebben gaan conform art. 47/3 van de Vreemdelingenwet uit van de overheid in het land van herkomst. Dat de titel en de inhoud van de stukken duidelijk zijn en het voor de Marokkaanse overheid zo is dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Dat het attest bijkomende wordt ondersteund door het in het bezit zijn van de Ramed. Kaart die enkel afgeleverd wordt aan mensen die volgens de website van de Marokkaanse overheid als volgt luiden' : En vertu de l'article 2 du décret n° 2-08-177 du 29 septembre 2008 tel qu'il a été modifié et complété par le décret n° 32-11-199 du 26 septembre 2011, pour bénéficier des prestations du régime d'assistance médicale, les personnes visées à l'article 116 de la loi n° 65-00 doivent remplir les deux conditions suivantes :

1. Attester quelles ne bénéficient d'aucun régime d'assurance maladie obligatoire soit en qualité d'assurés, soit en qualité d'ayants droit,
2. Etre reconnues, sur la base des critères d'éligibilité prévus selon le milieu de résidence (urbain ou rural mentionnés ci-après), quelles ne disposent pas de ressources suffisantes pour faire face aux dépenses inhérentes aux soins.

a- Critères d'éligibilité dans le milieu urbain

L'article du décret arrête les critères d'éligibilité du postulant, résidant en milieu urbain, au régime d'assistance médicale comme suit :

- Disposer d'un revenu annuel inférieur à 5 650 DH par personne composant le ménage après pondération du revenu déclaré, y compris les transferts, par des variables socio économiques du ménage.*

et

- Avoir un score des conditions socio économiques, calculé sur la base de variables liées aux conditions de vie du ménage, inférieur ou égal à 11.*

b- Critères d'éligibilité dans le milieu rural

Pour être éligible, le postulant doit répondre aux deux critères sus indiqués.

L'article 4 du décret arrête les critères d'éligibilité du postulant, résidant en milieu rural, au régime d'assistance médicale comme suit :

- Avoir un score patrimonial, calculé sur la base de l'ensemble des éléments constituant son patrimoine, inférieur ou égal à 70 par personne composant le ménage.*

et

- Avoir un score des conditions socioéconomiques, calculé sur la base de variables liées aux conditions de vie du ménage, inférieur ou égal à 6.*

Dit is een heel andere omschrijving dan diegene die wordt vermeld dan gedaagde namelijk dat verzoeker « niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen om, naast zijn basislevensonderhoud ook- indien nodig- te voorzien in de nodige medische onkosten”.

Dat de jure verzoeker behoeftig is anders had hij geen RAMED kaart gekregen van de Marokkaanse overheid.

De opmerking al zou dit het administratief dossier tegenspreken omdat verzoeker bij zijn visumaanvraag had verklaard bedrijfsdirecteur te zijn en econmisch actief te zijn is irrelevant gezien deze verklaring bijna een jaar voor de indiening werd afgelegd en de situatie dermate gewijzigd is dat er geen rekening mee gehouden kan worden.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde minister gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu dus een ander land dan België.

2.4. Verzoekende partij betoogt dat zij het bewijs heeft geleverd dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland. Verzoekende partij uit verder kritiek op het motief waar gesteld wordt dat de “*attestation de prise en charge*” van de referentiepersoon een gesolliciteerd karakter heeft. Zij stelt niet te begrijpen wat daarmee bedoeld wordt aangezien solliciteren volgens Van Dale refereert aan het proberen een baan te krijgen, terwijl de opsteller van de declaration bezwaarlijk gesolliciteerd heeft naar een baan. Het betreft verkeerd taalgebruik.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar kritiek duidelijk spijkers op laag water zoekt. Raadpleging van het woordenboek Van Dale online leert:

“solliciteren (solliciteerde, heeft gesolliciteerd)

1 proberen een baan te krijgen: solliciteren naar de functie van (of: solliciteren als) programmeur; je solliciteert naar een pak slaag vraagt als het ware om”

Bijgevolg, in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft het woord solliciteren niet enkel betekenis in de zin van het zoeken naar een baan, maar tevens in de zin van het bewust aansturen op iets.

In die betekenis is het dan ook geenszins verkeerd dat verwerende partij vaststelt dat de "*declaration sur l'honneur*" van 4 november 2019 afkomstig is van een derde en het niet uitgesloten is dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Met andere woorden werd de verklaring op eer opgesteld ten bate/op vraag van verzoekende partij met als doel het verblijfsrecht voor verzoekende partij te bekomen zonder dat evenwel is aangetoond op grond van objectieve stukken dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden daartoe. *In casu* tracht de verzoekende partij immers met deze verklaring op eer aan te tonen dat zij met de referentiepersoon in het herkomstland heeft samengewoond. Het is evenwel geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de bewijswaarde van deze verklaring op eer in vraag te stellen nu deze uitgaat van een derde die deze verklaring opgemaakt heeft ten bate van de verzoekende partij ten einde deze laatste in België een verblijfsrecht te doen bekomen.

Bovendien heeft de verwerende partij zich niet louter beperkt tot de motivering dat het gesolliciteerd karakter van de verklaring op eer niet is uitgesloten, maar heeft verder vastgesteld dat de inhoud van deze verklaring niet ondersteund wordt door de gegevens van het administratief dossier en het rijksregister van zowel verzoekende partij als de referentiepersoon. Immers verbleven beiden op 4 november 2019 reeds in België. Verzoekende partij laat dit motief geheel onbetwist. De Raad kan de verwerende partij volgen dat verzoekende partij op grond van de door haar voorgelegde stukken geenszins heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekende partij heeft aldus, in tegenstelling tot wat zij stelt in haar verzoekschrift, geenszins aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland.

Verder kan ook hetzelfde gesteld worden omtrent de "*attestation de prise en charge*" van 22 oktober 2019 uitgaande van de referentiepersoon. Ook hier kan redelijkerwijze gesteld worden dat de referentiepersoon dit attest heeft opgesteld ten bate/op vraag van verzoekende partij opdat deze een verblijfsrecht zou bekomen, zonder dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij ook werkelijk voldoet aan de verblijfsvoorwaarden ter zake. Bovendien heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat dit attest betrekking heeft op de periode vanaf 22 oktober 2019 en dus enkel betrekking heeft op de periode na aankomst van verzoekende partij in België. Het attest heeft aldus geen uitstaans met de situatie in het land van herkomst en toont bijgevolg niet aan dat verzoekende partij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekende partij, die het motief dat het attest betrekking heeft op de periode na aankomst in België, volledig ongemoeid laat toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden voormeld attest als niet afdoende beschouwd heeft om te bewijzen dat verzoekende partij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Haar subjectieve betoog dat de geleverde bewijzen volstaan en het voor de Marokkaanse overheid duidelijk zou zijn dat zij ten laste is van de referentiepersoon doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen van de verwerende partij.

2.6. Waar verzoekende partij nog betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een bijkomende voorwaarde oplegt door bijkomende stukken te eisen wanneer reeds een stuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon wijst de Raad erop dat hij nergens in de motieven van de bestreden beslissing leest dat de verwerende partij eist dat verzoekende partij bijkomende stukken voorlegt. Het enige wat de verwerende partij heeft gedaan, en dit binnen haar discretionaire bevoegdheid ter zake, is de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag beoordelen op hun merites en gemotiveerd waarom deze stukken niet als bewijs kunnen aanvaard worden dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om verblijfsrecht in functie van de referentiepersoon te bekomen. Daarmee heeft de verwerende partij zich enkel gekweten van haar wettelijke taak en heeft zij geenszins enige voorwaarde toegevoegd aan de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij betoogt tenslotte dat het attest van RAMED duidelijk het attest ondersteunt dat zij in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon.

2.8. De Raad herhaalt vooreerst nogmaals dat het attest van de referentiepersoon dat verzoekende partij heeft voorgelegd enkel betrekking heeft op de periode na aankomst in België. Daargelaten het gesolliciteerd karakter ervan, kan uit dit attest aldus geenszins blijken dat verzoekende partij reeds in

het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Bijgevolg kan het RAMED-attest dan ook geen ondersteuning zijn van het attest van de referentiepersoon dat verzoekende partij reeds in het herkomstland ten hare laste was.

Verder, door te verwijzen naar artikel 2 van het decreet nr. 2-08-177 van 29 september 2008 doet verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de motivering dat: *“RAMED-kaart (Régime d'Assistance Médicale) op naam van betrokkene (geldig tot september 2022): uit deze gegevens blijkt dat betrokkene op het ogenblik van de aflevering van deze kaart niet onderworpen was aan enige andere verplichte basiszorgverzekering, en dat de Marokkaanse overheden oordeelden dat hij niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen om, naast zijn basislevensonderhoud ook - indien nodig - te voorzien in de nodige medische onkosten. Uit deze gegevens blijkt dat de kosten die verbonden waren aan de eventuele medische zorgen die betrokkene nodig had, zouden worden gedragen door de Marokkaanse staat.”*

Immers blijkt uit het opgenomen citaat in het verzoekschrift van voormeld decreet inderdaad dat, om in aanmerking te komen voor het RAMED-systeem, de betrokkene moet aantonen dat hij *“ne disposent pas de ressources suffisantes pour faire face aux dépenses inhérentes aux soins”* (eigen vertaling: niet beschikt over voldoende middelen om tegemoet te komen aan de kosten inzake zorg). Bijgevolg blijkt daaruit enkel dat een Marokkaanse onderdaan in aanmerking komt voor het RAMED-systeem wanneer blijkt dat hij niet over voldoende middelen beschikt om ook in te staan voor kosten verbonden aan eventuele medische zorg, maar daaruit blijkt niet dat het enkel gaat om personen die daarnaast ook niet in staat zijn om in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Louter ten overvloede, zelfs indien verzoekende partij met het RAMED-systeem zou aantonen dat zij ook niet in haar basisbehoeften kon voorzien, *quod non*, dan nog toont zij daarmee niet aan dat zij in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Er worden daartoe geen enkele objectieve bewijzen geleverd, meer nog, de referentiepersoon heeft zelf verklaard verzoekende partij pas ten laste te nemen na haar aankomst in België.

2.9. Voorts kan verzoekende partij ook geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou de verwijzing naar het feit dat zij in het verleden verklaard heeft tewerk gesteld te zijn in Marokko geen relevantie heeft. Zoals duidelijk blijkt verklaarde verzoekende partij in kader van haar visumaanvraag kort verblijf op 14 september 2018 tegenover de Nederlandse autoriteiten dat zij economisch actief was, zijnde als bedrijfsdirecteur. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit gegeven mee in overweging neemt, temeer verzoekende partij geen enkel objectief stavingstuk heeft vorgelegd van enige actieve ondersteuning vanwege de referentiepersoon. Gelet op het geheel van de feitelijke vaststellingen is het kennelijk redelijk te stellen dat verzoekende partij wel degelijk in staat was, los van de referentiepersoon, in haar levensonderhoud te voorzien.

2.10. Het enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, is ongegrond.

2.11. In een enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“legaal verblijf in België verstreken”

Dat in casu toepassing wordt gemaakt van art. 7 1 2° van de Vreemdelingenwet.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat art. 6 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen

Dat in casu door gedaagde dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd. Het komt dan ook voor dat gedaagde minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Dat in casu de motivering louter luidt:

legaal verblijf verstreken

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.”

2.12. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.13. Nu het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf niet gegrond werd verklaard, kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet nietig verklaard worden omwille van de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf.

2.14. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

In het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van verzoekende partij verstreken is.

Verzoekende partij betoogt slechts dat dit niet wordt aangetoond door de verwerende partij en dat niet duidelijk gemaakt wordt hoe zij tot haar berekening is gekomen, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de bevindingen van de verwerende partij verkeerd zijn. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de termijn van haar Schengenvisum niet heeft overschreden en bijgevolg thans illegaal in België is. Immers blijkt uit het administratief dossier dat het Nederlands Schengenvisum kort verblijf dat afgeleverd werd geldig was van 25 oktober 2018 tot 19 november 2019 en dit voor een verblijf van tien dagen.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat, nu de verwerende partij eerst heeft vastgesteld dat verzoekende partij geen recht heeft op verblijf, vervolgens niet kon vaststellen dat de verzoekende partij op dat ogenblik langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Op het ogenblik dat verwerende partij vaststelde dat de verzoekende partij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet had zij reeds vastgesteld dat het verblijf aan verzoekende partij werd geweigerd en was haar verblijf in het Rijk niet langer regelmatig.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER